

и гласътъ на птичкитѣ и кукуригането на пѣтлитѣ, се сливатъ въ нѣкакво вълшебство, което обайва и пленява човѣшката душа.

Павелъ впиваше погледи въ широко разкрилото се небе предъ трема, слушаше гугутката, пѣтела; вдъхваше свежия утрненъ въздухъ, изплетенъ отъ зари и напоенъ съ благовонието на широкитѣ поля. И когато заби камбаната — той издигна дѣсница и осени съ кръстъ грѣшнитѣ си гърди.

— Прости ми, Господи, — промълви той, — азъ за лудо пропиляхъ младини въ суетния градъ.

И като плисна нѣколко пжти очи отъ прѣсната вода въ котела, той се върна въ кжщи да се готви за църква. Ала